

ELIZABETH
HARAN

*Srdce
v oblacích*

KIOKAN

Copyright © 2025 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Lenka Kubešová, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého překladu
FLIEGENDE AERZTE 3: SCHICKSAL UNTER ROTER
SONNE
vydaného v roce 2024
nakladatelstvím Bastei Lübbe AG, Köln,
podle anglického originálu THE LEVANDER CLUB
přeložila Lenka Kubešová
Redakce Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-476-2

*Přátelé jsou rodina,
kterou si sami vybíráme.*

Kapitola 1

Melvillův ostrov, Austrálie – 16. června 1942

„Dneska je hrozné dusno, že, otče O'Reilly?“ prohodila sestra Catherine Thomasová, když se procházeli pod korunami stromů, které lemovaly cestu vedoucí podél sirotčince na Melvillově ostrově. Kdykoli se v hustém stromoví zaleskla blankytně modrá obloha, doufali, že nezahlédnou japonské stíhačky.

„Děkujte Bohu, že stejnokroje zdravotních sester jsou lehké a vzdušné, sestro Thomasová,“ opáčil kněz a velkým kapesníkem si otřel pot z čela. „Podívejte se na moje černé oblečení. Doslova se mi lepí na kůži.“

„Vlastně bych měla nosit punčochy a spodničku, ale v tomhle horku je to strašně nepraktické, takže tak trochu porušuju předpisy,“ přiznala Catherine. „Ale ne že to na mě řeknete!“ pohrozila mu s úsměvem. Kvůli místnímu klimatu nosila své kudrnaté světlé vlasy ostříhané nakrátko.

Otec O'Reilly měl rád její nakažlivý smích a smysl pro humor. Vnášela totiž slunce do šedi denní rutiny na ostrově, který ležel třicet sedm mil od severoaustralského pobřeží. „Nebojte se, vaše tajemství je u mě jako v hrobě.“ Povzdechl si. „Nejradši bych teď skočil do moře, abych se trochu ochladil. Dokonce bych kvůli tomu překonal i svůj strach z krokodýlů a žraloků.“

„Já taky otče. A upřímně lituju jeptišky.“ Catherine se ovívala listem banánovníku. „Hlavně ty starší, třeba sestru Mary Margaret a sestru Beatrice.“

„Můžu se zeptat proč?“

„Vedro a vysoká vlhkost vzduchu jim nedělá dobře. V těch jejich hábitech musí doslova trpět. Kdo takovou hloupost

vymyslel? Proč musí mít na hlavě závoj, který jim zakrývá tváře, uši a krk? A pod vlněnou tunikou s cingulem a škapulířem musí mít ještě další vrstvu oblečení. Proč by jepťišky měly být zahalené od hlavy až k patě, aby mohly sloužit Pánu?“

„Ty hábity jsou staré stovky let, sestro Thomasová, každý řád má svůj vlastní,“ vysvětlil jí kněz.

„Myslím, že je pravý čas na změnu, ale pochybuju, že to někoho napadne. Minimálně tady na ostrově by měly jepťišky nosit pohodlné oblečení. A vy taky. Vždyť vás tady nikdo nevidí. Austrálcům by to bylo úplně jedno, vždyť ti chodí skoro nazí. Už několikrát jsem jepťíškám navrhovala, aby si sundaly hábity, ale byly tak šokované, jako bych po nich chtěla, aby vyrazily na pláž úplně nahé.“

Otec O'Reilly se rozesmál. „Jsou to puritánky, sestro Thomasová, na tom se nikdy nic nezmění.“

„Škoda.“ Catherine věděla, že minimálně dvě mladší sestry nenosí pod hábitem civilní oblečení, ale tuto informaci si raději nechala pro sebe.

„Určitě by vám řekly, že spousta lidí na světě trpí mnohem víc než ony, sestro Thomasová.“

„Máte pravdu,“ připustila Catherine. „Já si tady stěžuju na oblečení a počasí, a přitom při bombardování severu Austrálie přišlo o život tolik lidí. Nemluvě o tom, kolik chudáků ztratilo střechu nad hlavou. Prestonovi se bohudíky nic nestalo. Nevím, co bych si bez něj počala.“

Se svým snoubencem, poručíkem Prestonem Shiptonem, se seznámila na silvestrovském večírku v Darwinu a na první pohled se do něj zamilovala. Tento atraktivní a elegantní mladý pilot byl navíc velkorysý a srdečný. Měl smysl pro humor a Catherine se s ním dokázala smát dlouhé hodiny. Oba si přáli mít velkou rodinu. Původně se chtěli vzít až po válce, ale po druhém náletu Japonců změnili plány a stanovili termín na konec července.

„Budete nám chybět, sestro Thomasová,“ řekl otec O'Reilly. „Všem je jasné, že od nás po svatbě odejdete, abyste s Presto-nem založili rodinu.“

„Bude se mi po všech hrozně stýskat,“ přiznala Catherine. „Pracuju tady sice teprve rok, ale přirostli jste mi k srdci. Jste jako moje rodina.“

„Děti vás zbožňují. Nikdo to s nimi neumí tak jako vy.“ Starý kněz se usmál a ohnal se po komárovi, který ho štípl do krku. „Jak je možné, že polonahého Tiwiho si komáři ani nevšimnou, ale jakmile u mě objeví milimetr nahé kůže, sežrali by mě zaživa?“ posteskl si.

Tiwiové byli jedním z domorodých kmenů. Melvil-lův ostrov, který Australci nazývají Yermainer, patřil spolu s Bathurstovým ostrovem k souostroví Tiwi.

„Zkuste se potřít šťávou z té zázračné rostliny. Pak na vás nepůjdou.“

„Které rostliny?“

„To jsem bohužel zapomněla.“

„Jestli je to opravdu takový zázrak, musíme okamžitě zjis-tit, o kterou rostlinu jde.“

Najednou je obklopily děti. V sirotčinci jich žilo celkem tři-cet pět, všechny byly ve věku od tří do dvanácti let. Pocházely ze smíšených rodin a rodičům byly odebrány násilím. Catherine se při té představě svíralo srdce. V žádném případě nesou-hlasila se zákony, které nařizovaly odebírání dětí, prý pro jejich vlastní dobro. Nemohla s tím však nic udělat. Musela jen dou-fat a modlit se, aby se se svými rodinami zase někdy setkala.

„Už bude oběd?“ zeptala se Catherine malé neposedné Schar.

„Za chvíličku,“ odpověděl jeden ze starších chlapců. „Sestra Beatrice říkála, že pro vás máme doběhnout.“

Catherine pohlédla ke dvěma budovám, kde byly ubytované děti. Viděla, jak se před nimi hemží jeptišky. „Tak to ji nesmíme nechat čekat.“ Energicky zatleskala a pobídla děti, které si stále ještě hrály ve stínu, aby si šly umýt ruce do kbelíku s vodou.

Jeptišky mezitím prostřely dlouhý dřevěný stůl. Když se všichni posadili na svá místa a otec O'Reilly pronesl modlitbu, pustili se s chutí do jídla. Oběd byl sice skromný, ale děti si na rybě, zelenině a rýži pochutnaly. Sirotčinec neměl nárok na téměř žádné státní příspěvky a potraviny sem z pevniny přicházely často s několikadenním zpožděním. A protože jeptišky na svých pozemcích pěstovaly pouze zeleninu, zásobovali je ostrované rybami a ovocem. Od devatenáctého února, kdy Japonci letecky zaútočili na Darwin a později i na další města v této oblasti, byli Catherine, jeptišky i otec O'Reilly neustále ve střehu. Při náletech utíkali do sklepa pod malým katolickým kostelem svatého Petra, ale řev letadel a dunění bomb byly tak děsivé, že se jim o nich zdálo dodnes.

Většina obyvatel Darwinu byla po únorovém náletu evakuována na jih země. Vláda však usoudila, že děti jsou na Melvillově ostrově v bezpečí, protože tato lokalita není pro Japonce zajímavá. Otec O'Reilly byl vzteky bez sebe a tvrdil, že vláda chce pouze ušetřit náklady na evakuaci austrálských dětí. Několikrát se kvůli tomu obrátil přímo na vedoucího oddělení pro ochranu domorodého obyvatelstva, ale marně.

Sotva děti začaly jíst, prořízlo ticho, běžně doprovázené jen zpěvem ptáků a šploucháním vln, temné zadunění. Ten zvuk se nedal s ničím zaměnit. Všichni zadrželi dech a vyděšeně pohlédli na oblohu. O dvě minuty později se na obloze objevila letadla. Formace mířila k Darwinu a severnímu pobřeží. Na spodní straně křídel se skvěly červené kruhy. Japonská peruť. Sedmadvacet bombardérů a stejný počet stíhaček.

„Ale ne, už jsou tady zase,“ zanaříkala Catherine.

„Okamžitě do sklepa!“ vykřikl otec O'Reilly.

Děti vyskočily a jeptišky je rychle vedly ke dveřím v zadní části kostela. V zatuhlém krytu se čtyřicet pět lidí tísnilo jako sardinky, ale jinou možnost neměli. Sotva se dovnitř vmáčkli poslední člověk, sestra Mary rychle zabouchla dveře. Obklopila je černočerná tma a oni se staženým hrdlem vdechovali

těžký vzduch. Některé z menších dětí se rozplakaly a jeptišky se je snažily uklidnit. „Nebojte se, za chvíli budeme zase venku,“ konejšily je.

Catherine myslela na všechny nevinné lidi, kteří při tomto útoku přijdou o život, a vroucně se modlila k Bohu, aby držel nad Prestonem ochrannou ruku.

Sestra Mary Ellen začala zpívat a vyzvala děti, aby se k ní přidaly. Zpěv sice trochu přehlušil výbuchy bomb, ale detonace se ozývaly tak blízko, až se Catherine bála, že snad bombardují přímo jejich ostrov. Útok trval mučivých čtyřicet pět minut, které jim připadaly jako dlouhé hodiny. Potom se rozhostilo ticho.

„Řekl bych, že jsou pryč. Co myslíte, Catherine?“ zeptal se otec O'Reilly.

„Už nic neslyším,“ špitla Catherine.

„Já taky ne,“ přidala se sestra Beatrice.

„Mrknu se ven.“ Starý kněz vystoupal po strmých kamených schodech a opatrně pootevřel skřípající dveře. Světlo, které proniklo do krytu, ozářilo tváře dětí, které z duchovního nespustily oči. Když nezaslechl nic, co by ho upozornilo na blízkící se nebezpečí, pokynul jim, aby vyběhly ven. „Držte se spolu a nechoďte moc daleko,“ varoval je.

Když vyšli zpoza kostela, ozvalo se zaplácání křídel a ze stolu se vznesl houf ptáků. Děti smutně pohlédly na zbytky oběda a znuděně se loudaly kolem domu. Otec O'Reilly, Catherine a jeptišky vzhledli k nebi. V dáli spatřili australská letadla, ale po Japoncích už nebylo ani památky. Catherine rychle spočítala děti. Dvě chyběly. Přepočítala je ještě jednou, ale i tentokrát došla ke stejnému výsledku. Jay a Coen opět někam utekli. Catherine si povzdechla. Bratřenci neustále vymýšleli nějaké lumpárny a vůbec jim nevadilo, že každou chvíli dostali vynadáno. Catherine na ně zavolala. Rozběhla se ke kostelu, nakoukla za roh, ale nebyli tam. Jedna z dívek ukázala na cestu táhnoucí se podél pobřeží. Ti dva darebové určitě vzali roha.

Melvillův ostrov měl rozlohu přes pět a půl tisíce kilometrů čtverečních a většinu jeho povrchu tvořila neproniknutelná buš. Pobřeží lemovaly mangrovové lesy plné moskytů. Občas se stalo, že na ostrov zabloudil i mořský krokodýl, proto Catherine doufala, že se chlapci nevydali příliš daleko.

„Půjde se po nich podívat,“ křikla na otce O'Reillyho a jepťišky a rozběhla se po vyšlapané cestičce. Viděla těm dvěma až do žaludku. Jako všichni šestiletí chlapci tajně doufali, že na pobřeží objeví trosky letadla nebo lodi.

Otec O'Reilly se o Catherine i chlapce bál a rychle vyrazil za ní. Nebyl však nejmladší a nejštíhlejší, takže mu Catherine po chvíli zmizela z očí.

Hlavou jí běžely nejhorší scénáře, ale pak je konečně zahlédla. Nehnutě stáli mezi keři a upřeně něco pozorovali. Catherine brzy poznala, co je tak okouzleno. Byl to trup letadla s polámanými křídly. Ležel uprostřed hustého porostu kousek od břehu. Po stranách spatřila díry po střelách.

Catherine se rozběhla. Pokud byl v letadle mrtvý pilot, nebylo to nic pro dětské oči.

„Padejte odsud, kluci,“ přikázala nekompromisně. Když na jednom z křidel spatřila červený kruh, rozbušilo se jí srdce.

Najednou se za ní objevil otec O'Reilly. Lapal po dechu a nemohl ze sebe vypravit jediné slovo.

Chlapci se zaujetím pozorovali trosky letadla. „Kde je řidič, sestro Thomasová?“ vyptával se Jay.

„Ty asi myslíš pilota,“ opravila ho Catherine a rychle nakoukla do letadla, ale uvnitř nikdo nebyl. Popadla oba chlapce za ruku a táhla je pryč. Cestou očima prohledávala okolí, jestli někde nezahlédne mrtvé tělo. „Netuším, kde je,“ zamumlala podrážděně, „ale vy dva tady nemáte co pohledávat. Otec O'Reilly jasně řekl, že se máte držet poblíž kostela! Okamžitě se vraťte zpátky!“ dodala přísně. Pohlédla na kněze a pochopila, že i jemu vrtá hlavou, co se stalo s pilotem.

„Možná se katapultoval,“ zachraptěl udýchaně.

„Já toho pilota chci vidět,“ zakňoural Coen.

„Ten tady ale není. Okamžitě běžte domů, jinak si mě nepřejte,“ vyhrožovala Catherine.

„A kde je?“ vyzvídal Jay.

„Nevím. Možná ve vodě. A teď hybaj!“ přikázala jim Catherine.

„Tak už běžte, chlapci,“ přispěchal jí na pomoc otec O'Reilly.

Chlapci svésili ramena a smutně se loudali pryč. Catherine se za nimi chvíli dívala, aby měla jistotu, že se neschovají za nejbližší strom a nebudou je pozorovat. Nejradši by šla s nimi, ale musela otci O'Reillymu pomoci prohledat okolí. Pokud by našli tělo, museli by to okamžitě oznámit úřadům.

Když se Catherine otočila zpět ke knězi, krve by se v ní nadořezal. Nad starým mužem se tyčil muž a v rukou svíral tlustou větev. Japonský pilot! Všimla si krvavé stopy vedoucí ke křoví nedaleko nich. Musel se tam celou dobu schovávat. Když si uvědomila, že chlapci stáli těsně vedle jeho úkrytu, přejel jí mráz po zádech. Pilot měl na hlavě tržnou ránu. Krev mu stékala do očí a kapala na kombinézu. Najednou se rozmáchl a švihl otci O'Reillymu větví před obličejem. Kněz se snažil zachovat si chladnou hlavu.

„Hlavně v klidu, nechceme vám ublížit,“ řekl třesoucím se hlasem a pokusil se nenápadně couvnout.

Pilot se na něj najednou vrhl. Kněz udělal krok stranou, ale klopýtl a upadl.

Catherine ani na vteřinu nezaváhala. „Dost!“ zařvala. „Nechte ho na pokoji!“ Vůbec ji nenapadlo, že jí Japonec pravděpodobně nerozumí.

Pilot se otočil, rozmáchl se a vši silou ji udeřil větví do břicha. Seběhlo se to tak rychle, že Catherine vůbec nestihla zareagovat. Popadla se za břicho a tvář se jí zkřivila bolestí. Když se konečně mohla nadechnout a trochu se narovnat, zasáhl ji konec větve do podbřišku jako bajonet. Catherine ztratila rovnováhu a spadla na záda.

Japonec byl sice velmi štíhlý, ale když se otec O'Reilly vrhl ke Catherine, aby jí pomohl vstát, odstrčil ho jako nic. Catherine byla přesvědčená o tom, že je oba zabije. Nemohla se pohnout, natož aby začala volat o pomoc. Měla pocit, jako by jí někdo vysál z plic všechny vzduch.

Vtom se z křoví vynořili tři velcí a silní Tiwiové. Popadli pilota za ramena, přitiskli ho k zemi a počkali, dokud jim nepřijdou na pomoc další obyvatelé ostrova.

Když otec O'Reilly viděl, že Catherine ztratila vědomí, zpanikařil. Snažil se k ní dolézt po kolenou, aby se podíval, jestli je zraněná, ale to už se nad ní skláněly tři Austrálky. A pak šlo všechno ráz na ráz. Muži Catherine opatrně nadzvedli, položili na nosítka a pospíchali k sirotčinci. Jeptišky zavolaly vysílačkou na pevninu a poprosily, aby jim poslali člun, který Catherine převezde do nemocnice. Na ostrov mezitím dorazili vojáci australské armády, aby zatkli japonského pilota.

Než se Catherine probrala, uplynulo více než čtyřia dvacet hodin. Zhluboka se nadechla a břichem jí projela ostrá bolest. Sáhla pod peřinu a nahmátla obvaz. Zmateně se rozhlédla kolem sebe. Poznala, že leží v nemocnici. V maličkém pokoji se tísnily čtyři postele. Přestože bylo otevřené okno, horký, vydýchaný vzduch se ani nepohnul. Nad jednou z postelí se skláněla žena v uniformě zdravotní sestry.

„Sestřičko,“ zasípala Catherine.

„Catherine! Konečně ses probrala.“ Žena přispěchala k její posteli a Catherine ji okamžitě poznala.

„Nancy!“ S Nancy Teaganovou se před pěti lety přestěhovaly ze Southamptonu do Austrálie a vystudovaly v Darwinu zdravotnickou školu. „Kde to jsem?“

„V maličké nemocnici ve Stuart Parku. Ta v Darwinu byla zničena při posledním bombardování, ale to asi víš. Bolí tě něco?“

Catherine přikývla a zasténala. „Co mi je?“

„Museli tě operovat, protože jsi měla vnitřní krvácení. A pokud jsem dobře slyšela, máš zlomenou pánev. Prý tě napadl Japonec, který se zřítil s letadlem na Melvillův ostrov. Je to pravda?“

Catherine opět přikývla. Na ten strach nikdy v životě nezapomene. Když teď na chvíli zavřela oči, viděla tu scénu znovu před sebou. „Budu v pořádku?“

„Na to se budeš muset zeptat doktora Macintyrea. Ale podle mě jo, jsi mladá a zdravá. Doktor Macintyre sem stejně musí přijít, aby nám řekl, která analgetika ti máme dávat.“

„Chtěla bych vidět svého snoubence, poručíka Prestona Shiptona. Vždyť on vůbec neví, kde jsem. Mohla bys mu dát vědět, Nancy?“ Catherine se v očích zaleskly slzy.

Nancy si povzdechla. „Nemůžu odsud odejít, Catherine. Nikdo neví, kdy přijde další útok, a potom tu bude potřeba každá ruka.“

„Prosím. Moc se mi po něm stýská,“ žadonila Catherine. „Potřebuju s ním mluvit.“

„Tak dobře, zkusím to nějak zařídit,“ usmála se na ni Nancy soucitně. „A teď si odpočiň. Pan doktor určitě brzy přijde.“

V následujících dnech ji doktor Macintyre pravidelně navštěvoval a předepisoval jí léky proti bolesti. Catherine se neustále ptala na Prestona a prosila, aby za ní mohl přijít. Nejraději by podepsala revers, ale při sebemenším pohybu jí tělem projela vlna bolesti. Navíc dostávala silné léky, po kterých trpěla halucinacemi.

„Musíme dostat děti do krytu!“ křičela jednou na Nancy.

„Nic se neděje, Catherine. Otec O'Reilly ti vzkazuje, že děti jsou v pořádku,“ snažila se ji uklidnit zdravotní sestra. „Prý se na tebe neustále ptají. Ty si teď musíš odpočinout. Lež a snaž se moc nehýbat, aby se ti všechny rány brzy zahojily.“

Catherine neodpověděla a chvíli nato usnula. Když se o několik hodin později probudila, byla už tma. „Nemůžu tady jen tak ležet,“ naříkala. „Preston mě určitě hledá a jeptišky a otec O'Reilly mě potřebují. Děti jim dávají pořádně zabrat.“

„Teď bys jim moc nepomohla, Catherine,“ odvětila Nancy. „Nejdřív se musíš uzdravit.“

„Tak mi sem přiveď Prestona. Prosím, Nancy!“

„Poslala jsem zprávu na základnu. Jakmile bude moct, určitě tě přijde navštívit.“

To Catherine trochu uklidnilo. Nemohla se dočkat, až snoubence konečně uvidí.

Jednoho dne se ve dveřích objevil muž v uniformě letectva. Nancy, která vykoukla za ním, ukázala na Catherine a on zamířil k její posteli. Tvářil se vážně.

Catherine přejel mráz po zádech. „Kde je Preston? Je v pořádku?“ vyhrkla.

„Jsem komodor eskadry Reginald Scott, slečno Thomasová,“ představil se. Pak sklopil oči a Catherine se sevřelo srdce.

„Co je s Prestonem? Řekněte mi, že je v pořádku.“ Srdce jí bušilo jako splašené.

„Bohužel jsem vám přišel oznámit, že jeho letadlo bylo sestřeleno nad Timorským mořem, slečno Thomasová. Prohledali jsme celou oblast, ale zatím bez úspěchu.“

Catherine strnula a snažila se pochopit, co jí komodor právě řekl. „Ale budete ho hledat dál, že?“ hlesla.

„V následujících čtyřiaadvaceti hodinách určitě, ale proud je tam tak silný, že vrak letadla už může být na míle daleko.“

„To znamená... že to chcete vzdát? Třeba je naživu a čeká na pomoc!“

„Myslím si, že to je krajně nepravděpodobné, slečno Thomasová,“ řekl komodor rozpačitě.

Catherine se stáhlo hrdlo. „Chcete mi říct, že... je mrtvý?“

„Obávám se, že je to možné. Dokud však nenajdeme jeho ostatky, bude považován za pohřešovaného.“

„Jeho ostatky,“ vzlykla Catherine. Vždyť ten muž mluvil o jejím *snoubenci*!

„Jeho rodinu jsme už informovali.“

Prestonovi rodiče žili v Novém Jižním Walesu a Preston říkal, že se oba už moc těší na jejich svatbu.

Catherine se odvrátila. „To není pravda!“ vykřikla. „Nemůže být mrtvý. Za čtyři týdny se máme brát!“

„Je mi to moc líto,“ řekl komodor tiše. Otočil se a vrátil se k Nancy, která stála ve dveřích. „Má slečna Thomasová v Darwinu nějaké příbuzné?“ zeptal se.

Nancy zavrtěla hlavou. „Ne. Rodiče jí zemřeli, když byla ještě malá, a teta, která ji v Anglii vychovala, je už taky na pravdě Boží. Zůstala úplně sama, a tak se přestěhovala do Austrálie, aby si tady našla práci.“

Komodor smutně přikývl. „Bude vás teď potřebovat,“ řekl. Pak se rozloučil a odešel.

Nancy přistoupila k posteli a sklonila se nad svou přítelkyní. „Hrozně mě to mrzí, Catherine,“ pronesla soucitně a pohladila ji po ruce.

„Preston není mrtvý. Neuvěřím tomu, dokud neuvidím jeho tělo,“ vystrčila vzdorovitě bradu. Oči se jí zalily slzami a rozvzlykala se. Záchvat pláče jen zhoršil bolesti v podbřišku. Nancy rychle zavolala doktora Macintyrea, který své pacientce okamžitě píchl sedativa.

„Jak se cítíte?“ zeptal se otec O'Reilly, který proseděl u její postele několik hodin a doufal, že se probere dřív, než se bude muset vrátit na Melvillův ostrov. Vyčítal si, že tu teď Catherine leží jen proto, že se ho snažila chránit.

Catherine dostávala silná sedativa a prospala skoro tři dny. Když na chvíli procitla, nechtěla s nikým mluvit. „Co tady děláte, otče O'Reilly?“ zamumlala tiše.

„Musel jsem vás vidět, protože jsem o vás měl strach. Všichni si o vás dělají starosti. Jeptišky vás pozdravují a mám vám vyřídit, že dětem se po vás moc stýská.“

„Jsou v pořádku?“

„V tom nejlepším. Jak se cítíte?“ Na okamžik zaváhal. „To s vaším snoubencem mě mrzí.“

Catherine otočila hlavu na druhou stranu.

Vtom vešel do pokoje doktor Macintyre. Přistoupil k její posteli, pohlédl na kněze a řekl: „Zítřka vás převezou do Alice Springs, slečno Thomasová. Většinu pacientů převážíme nákladními automobily, ale vy jste těžce zraněná, takže pro vás přiletí Létající doktoři.“

Catherine mlčela. Bylo jí úplně jedno, co s ní udělají. Od té doby, co se dozvěděla, že se Prestonovo letadlo zřítilo, pro ni život ztratil smysl.

Lékař se zatvářil rozpačitě. Znovu pohlédl na kněze a pokračoval: „Je tu ještě jedna věc. Kdybyste se jednou chtěla vdát a mít děti... Ale to bychom měli probrat raději mezi čtyřma očima.“

Otec O'Reilly se chtěl zvednout, ale Catherine ho popadla za loket. Teď ho potřebovala mít u sebe víc než kdy jindy. Nevěděla, co jí lékař chce říct. Měla pocit, jako by vystoupila ze svého těla a sledovala, jak doktor Macintyre mluví s ženou, kterou nikdy v životě neviděla.

„Zlomená pánev časem sroste,“ spustil lékař. „Mnohem horší jsou však vnitřní zranění v břišní dutině, která jste utrpěla při tom prudkém úderu. Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách, ale obávám se, že musíme počítat s variantou, že se vám nepodaří otěhotnět.“

Catherine na něj zírala jako opářená. „Nebudu moct mít děti?“ vymáčkla ze sebe.

„Moc mě to mrzí, slečno Thomasová. Rád bych pro vás měl lepší zprávy. Ale hlavní je, že se uzdravíte a prožijete dlouhý a šťastný život.“

Catherine by na něj nejraději začala ječet, ale opustily ji veškeré síly. Odvrátila se a zavřela oči. Život bez Prestona a dětí pro ni najednou ztratil smysl.

„Je mi to líto, sestro Thomasová,“ řekl otec O'Reilly, když lékař odešel z pokoje. „Ale naděje umírá poslední. Nezapomínejte, že zázraky se dějí, a já věřím, že jednoho dne budete v náručí držet své dítě.“

„Zdá se, že Bůh má se mnou úplně jiné plány,“ hlesla a srdce jí pukalo bolestí.

Převoz z nemocnice na okraj města měla jako v mlze. Za rozbřesku byla obloha, jako by ji vymaloval, ale Catherine nic z toho nevnímala. Převezli ji na vzletovou dráhu, kterou používali jen ve výjimečných případech, a opatrně ji naložili do De Havillandu Létařících doktorů.

„Dobré ráno, slečno Thomasová. Jsem doktor Curtis a pracuji pro Létařící doktory,“ zaslechla vřelý hlas. Pohlédla na muže, který se na ni přátelsky usmíval a jeho zelené oči se na ni laskavě dívaly. „Budu se o vás starat cestou do Alice Springs,“ dodal. Mohlo mu být kolem čtyřiceti. „Kdybyste měla bolesti nebo vám nebylo dobře, stačí říct.“

Catherine přikývla. Když letadlo nastartovalo, trhla sebou, protože nečekala, že motor bude tak hlučný.

„Za chvíli poletíme. Náš pilot se jmenuje Crispin Walters,“ pokračoval doktor Curtis. Přiletěli sem už včera při západu slunce a přesпали v letadle. Letiště v Darwinu sice ostřelovali Japonci, ale soukromé dráhy, jako byla tato, byly považovány za bezpečné.

„O Létařících doktorech jsem nikdy neslyšela,“ přiznala Catherine a rozhlédla se kolem sebe. Malý nákladní prostor

byl plný skříněk a beden. Doktor Curtis se posadil na sedadlo vedle nosítek, na kterých ležela.

„Společnost založil reverend John Flynn v roce 1928, aby zajistil lékařskou péči lidem v outbacku. V té době se tam téměř žádná žena nechtěla přestěhovat, protože tam nebyli žádní lékaři. Ženy se bály, že při porodu budou odkázané jen samy na sebe. Dneska už je to naštěstí jinak,“ vysvětloval doktor Curtis, zatímco letadlo začalo rolovat po vzletové dráze a vzápětí se odlepilo od země.

„Pracuji u vás i zdravotní sestry?“ zajímala se Catherine. Když teď začínala účinkovat silná analgetika, která jí lékař podal, měla pocit, jako by měla hlavu vycpanou vatou.

„Na plný úvazek zatím ne, ale doufám, že se to brzy změní. Bylo by skvělé mít na palubě létající zdravotní sestru. Tedy ne jako pacientku,“ dodal s úsměvem.

Catherine neodpověděla. Tvrdě usnula a probudila se až ve chvíli, kdy ji v Alice Springs vynášeli z letadla, aby ji převezli do nemocnice.

Kapitola 2

Alice Springs, Austrálie – únor 1943

„Co tady sedíte tak sama, když se ve společenské místnosti hrají karty?“ Sestra Wilsonová, která právě nakoukla do Catherinina pokoje v sanatoriu Martindale, si dala ruce v bok a pohoršeně zavrtěla hlavou. Sarah Wilsonová se neustále snažila přimět Catherine, aby se zapojila do společných aktivit. „Dobře víte, že když se stáhnete do ústraní, vůbec vám to neprospěje.“

„Nemám chuť hrát karty,“ zamumlala Catherine z postele. Od jejího příjezdu do Alice Springs uplynulo už několik

měsíců. Fyzicky se už úplně uzdravila, ale rána na duši byla příliš hluboká. Stesk po Prestonovi a pomyšlení, že už nikdy nebude plnohodnotnou ženou, ji uvrhly do hluboké deprese. Zahalila ji jako černý mrak, z něhož nebylo úniku.

Sestra Wilsonová si snad už postě pomyslela, že je škoda, že někdo, jako je Catherine, marní život v posteli. Mladá pacientka nejevila zájem vůbec o nic, dokonce ani o sebe. Její zdravé opálení už dávno vybledlo a téměř nikdy se neusmívala. Nezáleželo jí na tom, jestli je rozcuchaná, přestala se malovat a nosila jen pohodlné, neforemné oblečení. Sarah chápala, že za tím vězí hluboký zármutek.

„Nemocnice v Alice Springs zoufale potřebuje zdravotní sestry,“ prohodila. Vešla do pokoje a roztáhla závěsy, aby dovnitř pustila trochu světla. „Říkala jsem si, že bych se zkusila přihlásit do výběrového řízení.“

Catherine zasvítilo do očí ostré slunce. Několikrát zamrkala a lhostejně přikývla.

„Myslím, že byste se jim hodila,“ pokračovala Sarah, která pomalu ztrácela trpělivost. „A vám by jedině prospělo, kdybyste zase začala chodit do práce.“

Catherine neodpověděla a otočila se čelem ke zdi.

„Víte co? Zapišu vás na seznam kandidátek.“

Catherine se prudce otočila. „To přece nemůžete!“ vyhrkla tak energicky, jako už dlouho ne.

Sarah to považovala za dobré znamení. „Ale můžu. A taky to udělám.“ Dobře věděla, že nemůže její jméno napsat na seznam proti její vůli, ale chtěla ji trochu vyburcovat. „To už by stačilo, Catherine. Už jste dávno zdravá, co tady ještě děláte?“

„Chcete mě odsud vyhodit pro mé vlastní dobro?“ pronesla Catherine kousavě.

„Říkejte si tomu, jak chcete. Musíte se dívat do budoucnosti, Catherine. Minulost nezměníte a tady se nemůžete schovávat navěky a litovat se. Potřebujeme volná lůžka. Začněte znovu pracovat a pomáhejte těm, kteří jsou na tom hůř než vy,“ řekla

Sarah klidně. Když Catherine neodpovídala, povzdechla si. „A když se trochu upravíte, budete se cítit hned lépe.“

Catherine na ni udiveně pohlédla, ale než se zmohla na odpověď, Sarah se otočila na podpatku a odešla z pokoje. Catherine zněla v uších její slova. Dva a půl měsíce strávila v nemocnici v Alice Springs, odkud ji převezli do tohoto sanatoria. A tady už ležela pěkných pár měsíců. Dobře věděla, že sestry v nemocnici nevědí, kam dřív skočit. A že je už načase, aby o sebe začala trochu pečovat a vrátila se k normálnímu životu. Nedokázala se však odhodlat, aby odsud odešla. Možná to bylo i tím, co prožila před čtyřmi týdny.

Tehdy do sanatoria přivezli pilota, který při nouzovém přistání utrpěl několikačetné zlomeniny nohou a popáleniny na celém těle. Když ho jednou vezli na vozíku kolem Catherineho pokoje, nahlédl pootevřenými dveřmi dovnitř.

„Počkejte. Není to Catherine Thomasová?“ zeptal se zdravotní sestry. Nebyl si jistý, protože žena, kterou spatřil v pokoji, vypadala jinak, než jak si ji pamatoval. Byla hubenější, bledší a měla delší vlasy.

„To nevím, pracuju tady teprve chvíli.“

„Catherine?“ zavolal.

„Ano?“ ozvalo se z pokoje. „My se známe?“

„Vím, že vypadám hrozně.“ Obličej měl samou jizvu. „Simon Liptak. Byl jsem členem Prestonovy jednotky.“

„Aha!“ Catherine se se Simonem několikrát setkala, když si vyrazili s Prestonem na rande. Býval to velice pohledný muž. Když ho teď viděla, byla v šoku.

„Jak dlouho tady jsi?“ zeptal se.

„Docela dlouho,“ pípala rozpačitě, protože neměla žádná viditelná zranění.

„Utrpěla jsi zranění při bombardování?“

„Ne.“ Převyprávěla mu svůj příběh.

Simon znechuceně zavrtěl hlavou. „Mě ve vzduchu zasáhli Japonci a já jsem se zřítíl. Mám veliké štěstí, že jsem přežil.“

Na okamžik se odmlčel. „Chudák Preston takové štěstí bohužel neměl.“

„To se přece ještě neví,“ odvětila Catherine, která si stále odmítala přiznat, že svého snoubence už nikdy neuvidí.

Simon se zhluboka nadechl a smutně na ni pohlédl. „Našly se trosky jeho letadla, Catherine. Moře je vyplavilo na břeh stovky mil od místa neštěstí,“ pronesl opatrně.

„To mi nikdo neřekl.“ Catherine se rozbušilo srdce tak, až měla pocit, že omdlí. „Třeba se mu podařilo doplavat ke břehu.“

„Jeho letadlo se při zásahu rozpadlo na tisíc kousků, Catherine. Neměl šanci to přežít.“

Stáhl se jí žaludek. Cítila, jak se jí do očí derou slzy, a rychle se odvrátila.

„Moc mě to mrzí,“ zamumlal Simon. Pokynul sestře, aby ho odvezla pryč.

Catherine se hořce rozplakala. Simon Liptak v ní zadusil poslední jiskřičku naděje.

„Dobrý den, slečno Thomasová,“ ozval se ode dveří mužský hlas. Od chvíle, kdy jí Sarah vyhrožovala, že ji zapíše na seznam uchazečů o místo zdravotní sestry v nemocnici v Alice Springs, uplynul už týden. Catherine seděla na židli a zamyšleně se dívala z okna. Bylo parné odpoledne a sucho už zahubilo téměř všechnu vegetaci, ale pohled na MacDonnellovo pohoří byl jako vždy úchvatný. Hlavně při východu a západu slunce. Držela v ruce knihu, ale dál než k první stránce se nedostala. Tu sice přečetla už alespoň desetkrát, ale neměla tušení, co na ní stálo.

„Pamatujete si mě? Jsem doktor Fitzpatrick z nemocnice v Alice Springs. Před několika měsíci jste u nás ležela.“

„Samozřejmě. Dobrý den, doktore Fitzpatricku.“ Lékař byl vždy milý, chápavý a trpělivý. „Co vás sem přivádí?“

„No, kdysi jste mi říkala, že jste zdravotní sestra. Nebudu chodit kolem horké kaše. Máme nedostatek zaměstnanců, a tak jsem si řekl, že se vás zeptám, jestli byste nám nepomohla.“

Catherine si ho nedůvěřivě změřila pohledem. „V tomhle má prsty Sarah Wilsonová, že jo?“

„Tak trochu. Bude k nám nastupovat, a když jsem si povzdechl, že máme málo personálu, odkázala mě na vás,“ přiznal lékař rozpačitě. „Vytrhla byste nám trn z paty, slečno Thomasová,“ naléhal.

Catherine energicky zaklapla knihu. „Určitě víte, že mého snoubence sestřelili Japonci,“ pronesla hořce. Bolestivá rána na duši se znovu otevřela.

Doktor Fitzpatrick přikývl. „Ano, tehdy jste mi to říkala. Věřte mi, že mě to moc mrzí. Je mi jasné, že pohled na zraněné vojáky by vám znovu a znovu připomínal vaši ztrátu, a proto jsem dlouho váhal, jestli se za vámi mám rozjet. Ale zkuste se na to podívat jinak. Kdyby vašeho snoubence přivezli do nemocnice, určitě byste chtěla, aby o něj pečovala kompetentní a starostlivá sestra, ne?“

Catherine polkla. „To ano.“

„Měl bych pro vás takový návrh. Zkuste to alespoň na pár dní. Když budete mít pocit, že to nezvládnete, nebudeme vás do ničeho nutit. Ale myslím si, že jste vynikající zdravotní sestra a tato práce je vaším posláním.“

Aniž by to tušil, uhodil hřebíček na hlavičku. Catherine se mu tehdy nesvěřila s tím, že pravděpodobně nebude moct mít děti. A tím pádem ani manžela. Jediné, co ji v životě čeká, je práce.

„Sarah mi také řekla, že jste pracovala v sirotčinci. Řekl bych, že vás děti musely milovat. V nemocnici máme spoustu malých pacientů. Bílých i austrálských. Když vidím, jak ti drobečkové trpí, láme mi to srdce. Tolik by potřebovali laskavou ženskou náruč.“

„Máte ještě nějaké eso v rukávu, doktore Fitzpatricku, nebo už je to všechno?“ uculila se Catherine.

Lékař se usmál. „Už asi ne, budete se muset spokojit s tím, co jsem vám napovídal. Ale teď vážně. Někoho jako vy bychom v nemocnici opravdu potřebovali. Aspoň si to promyslete. Víím, že práce zdravotní sestry není vůbec snadná, ale rozhodně je to smysluplnější, než když tady budete celé dny sedět s rukama v klíně, nemyslíte?“

„Ale tady to není ani zdaleka tak špatné,“ namítla Catherine a uhnula pohledem. Poprvé za tu dobu měla pocit, že je od ní sobecké, když se tady zavírá před světem.

„Jednou jsem si při nehodě na motorce zlomil obě nohy a poslali mě do podobné zotavovny. Po týdnu jsem si mysl-el, že tam zešílím!“ řekl. „Kdo je zvyklý pečovat o ostatní, nedokáže přenést přes srdce, že mu někdo pomáhá při mytí a oblékání.“

Catherine potlačila úsměv. Měl naprostou pravdu, i pro ni to bylo počátku velmi těžké.

„Popřemýšlejte prosím o mém návrhu, slečno Thomasová. Opravdu vás zoufale potřebujeme,“ zaprosil lékař. Potom se otočil k odchodu.

Catherine v tu chvíli věděla, co musí udělat. Jen doufala, že svého rozhodnutí nebude později litovat. „V pondělí nastoupím do služby. Uvidíme, jak mi to půjde,“ dodala. Bude potřebovat pár dní, aby si našla byt a připravila se na novou práci.

Doktor Fitzpatrick se rozzářil. „Děkuju vám, slečno Thomasová. Nebo bych měl říct spíš *sestro Thomasová*?“ Pohlédl na hodinky. „Už je skoro po polední pauze, musím se vrátit do nemocnice. Na shledanou v pondělí!“

Catherine se podařilo sehnat malý zařízený byt nedaleko nemocnice. Loni ji opravdu bavilo, když se mohla starat o děti, a proto se na novou práci těšila. Zároveň se však trochu bála. Bude totiž muset pečovat i o zraněné vojáky. Už jen při té představě se jí svíral žaludek.

Jen půl hodiny poté, co jí začala první směna, v nemocnici vypuklo peklo. Z Darwinu dorazily dva nákladní automobily plné zraněných civilistů a vojáků. Strávili na cestě tři dny a dvě noci, protože na severu panovalo období dešťů a auta několikrát uvízla v bahně. Doktor Fitzpatrick na Catherine omluvně pohlédl, ale na utěšování teď nebyl čas. Pacienti byli úplně vyčerpaní. Lékaři nejprve ošetřili ty z nich, kteří jejich pomoc potřebovali nejvíce, a sestry se mezitím postaraly o ostatní, kteří museli počkat. Catherine neměla čas na přemýšlení, a to bylo jediné dobře. Čas ubíhal neuvěřitelně rychle.

Z útržkovitých rozhovorů pochopila, že Japonci opět bombardují sever Austrálie. Catherine se rozbušilo srdce, ostatně jako pokaždé, když se někdo o tomto tématu zmínil. Snažila se zahnat smutek a soustředila se jen na péči o pacienty. Většina z nich pocházela z Darwinu a jeho okolí, ale Japonci svrhli bomby i na jiná města.

Když na konci směny procházela kolem pokoje číslo šest, zaslechla hlasitý smích. Nakoukla dovnitř a spatřila dva těžce raněné muže, kteří se prohýbali smíchy. „Co se to tady děje?“ zeptala se udiveně.

„Teď tady byl seržant ze základny v Alice Springs. Říkal nám, že ti blázniví Japončíci bombardovali sever Queenslandu z hydroplánů,“ zajíkal se smíchy Forrest Whitehall. Jednu nohu měl v sádře a obvaz, který měl ovázaný kolem hlavy, mu zakrýval i polovinu obličeje.

„A co je na tom tak vtipného?“ zamračila se Catherine.

„No, v Townsville je velká vojenská základna, sestro Thomasová,“ ozval se z druhé postele Jake Simpson. „Japonci svrhli půl tuctu bomb a ani jedna z nich nezasáhla cíl! Oni tu obří základnu prostě minuli, a nezasáhli dokonce ani město.“

„Všechny bomby dopadly do moře,“ zaryčel Forrest a snažil se popadnout dech.

„Navíc chtěli vybombardovat i Mossman, ale bomby skončily někde v buši!“ dusil se smíchy Jake.

Další dva pacienti, kteří leželi na pokoji, se rozesmáli.

Doktor Fitzpatrick, který právě procházel kolem a zaslechl jejich rozhovor, řekl: „Neberte je vážně, Catherine. Oni si takhle zvedají sebevědomí.“

„Nejspíš,“ zavrtěla hlavou Catherine, která pořád nechápala, co je na tom tak směšného.

„A co vy? Přijdete zítra?“ zajímal se lékař.

Catherine se zamyslela nad tím, jak se dnes cítila. Ošetřovala pacienty a poslouchala historky zraněných vojáků. Nebylo to snadné, ale měla pocit, že někomu pomáhá a stará se o ně tak, jak by si to přály jejich rodiny. „Ano, přijdu,“ řekla nakonec.

„To je skvělé. Každý den není tak hektický jako dnešek. Moc jste nám pomohla.“

Catherine jeho chvála zahřála u srdce. „Na shledanou zítra.“

Více než polovinu pacientů v nemocnici tvořili civilisté, včetně dětí. Pro Catherine bylo mnohem snazší pečovat o ně než o raněné vojáky. Sice se snažila nemyslet na Prestona, ale jakmile se vrátila domů, rozplakala se. Slzy jako by odplavovaly její bolest. Den co den se vracela do práce a rána na její duši se pomalu zaceľovala.

Z týdnů se staly měsíce, a než se Catherine nadála, nadešel květen 1945 a v Evropě skončila druhá světová válka. Lidé v ulicích Alice Springs jásali. Catherine přála všem vojákům, že se brzy setkají se svými rodinami, ale při pomyšlení na Prestona a ostatní mladé muže, kteří zcela zbytečně přišli o život, se jí svíralo srdce.

O pár měsíců později kapitulovalo i Japonsko. Druhého září podepsali Japonci na palubě USS Missouri příslušné dokumenty. Japonsko bylo definitivně poraženo. Catherine se na jednu stranu ulevilo, ale na druhou ji bolelo, co všechno jí útoky na Austrálii vzaly – skvělého manžela i možnost stát se matkou.

Prosinec 1945

„Vy budete určitě sestra Thomasová.“

Catherine, která právě kontrolovala zdravotnický materiál na pokoji číslo dvanáct, se otočila. Muž s laskavými zelenými očima a přátelským úsměvem jí připadal povědomý.

I on si pamatoval hezkou blondýnku s nebesky modrými očima.

„Ano, to jsem.“

„Vzpomínáte si na mě? Nejspíš ne. Když jsme se naposledy setkali, nebyla jste zrovna v nejlepší kondici.“ Tehdy ho překvapilo, že se i ve svém stavu zajímala o Létaující doktory.

„To muselo být v letadle z Darwinu sem, že?“ usmála se Catherine.

„Trefa. Jsem doktor Curtis. Divím se, že si mě pamatujete. Byla jste pod silnými sedativy. Mám radost, že jste v pořádku.“ Vypadala zdravě, jen byla pobledlá.

„Snad jsem vám nedělala neslušné návrhy,“ zažertovala. Pacienti jí pod vlivem léků napovídali takové věci, že se několikrát červenala až po kořínky vlasů.

Doktor Curtis se usmál. „Nemusíte mít strach, byla jste vzorná pacientka. Povídali jsme si o Létaujících doktorech. Vyprávěl jsem vám o naší organizaci. Možná si na to budete pamatovat. No, a to je ten důvod, proč jsem dneska tady.“

„Vzpomínám si, že jste mi říkal, že Létaující doktory založil nějaký reverend Flynn.“

Lékař přikývl. „Mám několik novinek, které by vás mohly zajímat.“

„Jaképak?“

„Základna Létajících doktorů v Broken Hill hledá zdravotní sestru, a já jsem si na vás hned vzpomněl. Tehdy se mi zdálo, že vás ta práce zaujala. Nechtěla byste k nám nastoupit jako létající zdravotní sestra?“

„Já?“ vykulila oči. „Já nevím...“ Zaváhala. „Jak jste mě tady vůbec našel?“

„Doufal jsem, že jste ještě v Alice Springs, tak jsem se trochu poptal.“ V nemocnici na ni všichni pěli ódy. „Tak co, nelákalo by vás to? Každý den je úplně jiný. V Broken Hill a nejbližším okolí žije spousta austrálských dětí. Budu k vám upřímný – není to jednoduché, ale jsem si jistý, že vy byste to hravě zvládla.“

Catherine se zamyslela. Práce v nemocnici ji bavila, ale od konce války už nemuseli ošetřovat tolik pacientů. Dny byly jeden jako druhý a mimo nemocnici moc přátel neměla. Měla pocit, že se vůbec nikam neposouvá.

„Vaše nabídka je opravdu lákavá, doktore Curtisi,“ připustila. „Ale jistě máte spoustu uchazeček.“

„O tom upřímně dost pochybuju. Broken Hill je hornická osada, takže se tam moc žen nehrne. Ale je tam jedna z největších základen Létajících doktorů v Austrálii. Práce je opravdu pestrá a procestovala byste celý Nový Jižní Wales. Pokud se přihlásíte do výběrového řízení, přimluvil bych se za vás.“

„Děkuji, v tom případě to zkusím,“ řekla Catherine, ale moc velké naděje si nedělala. „V nemocnici se mi sice líbí, ale myslím, že nastal čas na změnu.“ Lákalo ji, že by mohla létat s lékaři k nejrůznějším zásahům.

Doktor Curtis se usmál a podal jí formulář.

Únor 1946

„Děkuju, že jste mě odvezl na nádraží,“ usmála se Catherine na doktora Curtise. Její vlak, *The Ghan*, pojmenovaný po afghánských velbloudářích, kteří pomáhali průzkumníkům hledat vhodnou trasu pro postavení železnice, měl odjet v pět hodin večer. Catherine před sebou měla 953 míle a následující den v poledne by měla dorazit do Adelaide.

„Jsem rád, že vás přijali,“ odpověděl lékař.

„Vaše přímluva očividně zabrala,“ mrkla na něj. Čekání na odpověď bylo nekonečné a Catherine se už téměř vzdávala naděje, že by ji mohli přijmout. Když se tu dobrou zprávu konečně dozvěděla, okamžitě zavolala doktoru Curtisovi. „Jsem vám za to opravdu vděčná.“

„Myslím, že Létaující doktoři právě získali skvělou zdravotní sestru,“ usmál se. „Už jste si koupila jízdenku z Adelaide do Broken Hill?“

„Měl by tam jet autobus,“ odpověděla Catherine. „Ubytuju se v nějakém hotelu v Adelaide a pojedu až druhý den.“

„Čeká vás dobrodružná cesta. A to je teprve začátek. Hodně štěstí, slečno Thomasová. Teda ne že byste ho potřebovala.“

„Děkuju, doktore Curtisi.“ Nastoupila do vlaku a zamávala mu na rozloučenou. Potom se uvelebila ve svém kupé a spokojeně pozorovala ubíhající krajinu. Když minuli McDonnellovo pohoří, otevřel se jí výhled na rovinatý terén. Tu a tam zahlédla klokana nebo emua, a jednou dokonce stádo velbloudů. Jídlo si nechávala přinést přímo do kupé, aby se vyhnula ostatním cestujícím. Neměla náladu poslouchat smutné příběhy a vyprávět jim o tom, co prožila. Jedním z důvodů, proč se rozhodla odejít z Alice Springs, byla naděje, že farmáři a horníci nebudou neustále mluvit o válce. Chtěla jednou provždy uzavřít jednu životní kapitolu a těšit se na světlou budoucnost.

Kapitola 3

Adelaide, Austrálie – únor 1946

Když Catherine dorazila do Adelaide, pronajala si pokoj v hotelu Grosvenor na North Terrace, který ležel jen kousek od nádraží. Rychle si odnesla zavazadla do svého pokoje s výhledem na budovu parlamentu a vyrazila na procházku podél řeky Torrens, která protékala městem a u West Beach ústila do moře. Slunce nemilosrdně páliło, ale u vody foukal osvěžující vánek. Catherine se kochala pohledem na labutě a kachny. Ta scenérie v ní vyvolala vzpomínky na dětství strávené v anglickém Derbyshire nedaleko řeky Wye.

Často vzpomínala na tetu Meredith, která ji vychovala. Rodiče a mladší bratr zemřeli při strašlivém požáru domu ve Shewsbury. Catherine přežila jen díky duchaplnosti čtrnáctiletého chlapce, který rozbil okno jejich domu a vytáhl ji z postýlky. Tehdy jí byly teprve tři roky. Na své rodiče si vůbec nepamatovala, ale naštěstí ani na požár.

Teta Meredith, matčina o deset let starší sestra, byla svobodná žena, něžná duše a vášnivá zahradnice. Zahrnovala Catherine láskou, ale ta stejně podvědomě trpěla tím, že vyrůstala bez rodičů a sourozenců, a tak si umínala, že jednou bude mít velkou rodinu. Ale osud jí udělal pořádnou čáru přes rozpočet.

V zelené trávě, rostoucí podél řeky, seděly zamilované páry a pochutnávaly si na zmrzlině. Catherine sledovala, jak se na sebe láskyplně dívají, drží se za ruce a tu a tam se kradmo políbí. Ten pohled jí opět připomněl, o co všechno ji připravila válka. Odbočila a kráčela ulicí North Terrace. Cestou mījela galerii, muzeum a nemocnici, až došla k botanické zahradě. Tam se posadila na lavičku pod velkolistým

fíkovníkem a pozorovala kolemjdoucí. Někdo se procházel sám, jiný si vedl na vodítku psa. Zdálo se, že Adelaide se válka vůbec nedotkla, a Catherine tak po dlouhé době pocítila klid.

Druhý den ráno Catherine vyrazila na autobusovou zastávku na Franklin Street. Cesta po převážně nezpevněných silnicích bude trvat téměř osm hodin, takže do Broken Hill dorazí až navečer. Catherine se těšila na dlouhou jízdu, kdy se bude moct dívat z okna a pozorovat krajinu mezi roztroušenými vesničkami.

Nakonec bylo všechno úplně jinak, protože si k ní přisedla žena, která za celou dobu nezavřela pusu. Jmenovala se Gina Trimboliová a nepustila Catherine ke slovu, ani když se jí sama na něco zeptala.

Gině bylo pětatřicet a celý život strávila v Broken Hill, takže teď zahrnovala Catherine informacemi o městě a jeho obyvatelích, o své rodině a širokém příbuzenstvu a tu a tam přidala dobrodružnou zápletku. Catherine měla pocit, že jí praskne hlava. Dozvěděla se, že si Ginin manžel mění spodky jen jednou za týden, nebo dokonce za dva. Že její nejmladší bratr v dětství pojídal pavouky. Že jeden z jejích bratranců seděl ve vězení za voyerismus. A že jedna z jejích starších sester skončila v období přechodu v blázinci.

„Určitě jste si o Broken Hill něco přečetla a víte, že se tam těží stříbro, olovo a zinek, že?“

„Ano, to vím,“ odvětila Catherine a doufala, že jí Gina nepřevypráví celou historii města.

„Můj dědeček byl horník, a když můj otec vyrostl, nastoupil taky do dolu, stejně jako všichni moji strýcové a čtyři synovci. Máma vždycky říkala, že nechápe, kde náš sedřený táta našel energii, aby jí udělal další dítě. Ale vždycky to nějak zvládl. Dokonce dvanáctkrát.“

V narvaném autobuse bylo nedýchatelno, slunce neúprosně páliło a Gina mluvila a mluvila. Catherine by na ni nejradši zařvala, aby aspoň na chvíli zmlkla. Když autobus konečně dorazil do Broken Hill, měla hlavu jako střep. Jediná užitečná informace, kterou se od Giny dozvěděla, bylo, že žena, která obsluhuje vysílačku na základně Létajících doktorů, se jmenuje Alberta Millerová.

Když Catherine vystoupila z autobusu, zvonilo jí v uších. Okamžitě ji upoutala obrovská halda strusky. Po chvíli ji dohonila Gina, aby jí představila svého manžela, který ji přijel vyzvednout. Benedetto, zkráceně Bennie, byl proplešatělý, podsaditý Ital, kterého jeho žena okamžitě informovala, proč Catherine přijela do hornické osady.

„Poradila jsem jí, aby se ubytovala v hotelu Palace, než si najde nějaký byt,“ dodala pyšně.

„Lepší by byl Royal Exchange, ne?“ prohodil Bennie opatrně. „Ten je levnější.“

Gina ho probodla pohledem a Bennie jen sklonil hlavu. „Vždyť víš, kdo tam dělá pokojskou – Molly Brooksová. Už jen podle toho, jak vypadá, to bude pěkná šmudla. A říká se, že to táhne s vrátným.“

„To jsem nevěděl,“ řekl omluvně Bennie.

„Nemusíš vědět všechno,“ odsekla Gina.

„Říkala jsi slečně Thomasové, že tam, kde je teď hotel Palace, stála původně kavárna, kde se scházeli členové Abstinentského hnutí? Tehdy byla známá pod jménem Broken Hill Coffee Palace.“

„K čemu by jí to bylo?“ Gina mávla rukou a potom se obrátila k Catherine. „Abstinentské hnutí v hornické oblasti! Dokážete si představit, jak si upracovaný horník zajde po dvanáctihodinové šichtě na kafe?“ Sice to byla řečnická otázka, ale Catherine raději pokrčila rameny, aby se vyhnula sáhodlouhému vysvětlování. Měla neblahé tušení, že Benedetto je stejně upovídaný jako jeho žena.

Její obavy se záhy potvrdily, protože Bennie se okamžitě pustil do vyprávění. „Kavárna do tří let zkrachovala. Nájemce pak udělal jedinou rozumnou věc – požádal o licenci na prodej alkoholu a vybudoval z podniku hotel Palace. A to bylo terno. Dnes je to jeden z nejoblíbenějších hotelů v Broken Hill. Má překrásně malované stropy, ty se vám budou líbit. Jezdí se na ně dívat turisté ze širokého okolí.“

Catherine doufala, že „nejoblíbenější“ neznamená „narvaný a hlučný“. Ze všeho nejvíc teď potřebovala klid a ticho. „Děkuji vám za pomoc. Ráda jsem vás oba poznala, ale teď už opravdu musím jít.“ Otočila se na podpatku a pospíchala pryč, než ty dva napadne doprovodit ji do hotelu. „Hodně štěstí,“ volali za ní a Bennie dodal, že si někdy můžou zajít na skleničku. Catherine se ani neotočila. Jen na ně mávla přes rameno a utíkala dál.

Hlavní ulice byla dost široká na to, aby po ní projel vůz s párem volů, a po obou stranách ji lemovaly okouzující malé obchůdky, nádherné domy, hotely s balkóny, kavárny a čajovny. Lidé byli vkusně oblečení a pospíchali za svými záležitostmi jako v kterémkoli jiném městě v Austrálii. Některé ženy s kočárkem a plačícími dětmi vypadaly vyčerpaně, ale většina lidí, které Catherine potkala na Argent Street, působila spokojeně. Po chvíli došla k hotelu Palace. Bennie měl pravdu, stropní malba zobrazující Botticelliho *Zrození Venuše* byla vskutku impozantní. Catherine si rezervovala pokoj. Potom zamířila rovnou do dámského salonku a poručila si vyhlazené pivo.

Mladá číšnice vykulila oči. „Vedle hotelu je čajovna, slečno.“

„Právě jsem přijela autobusem z Adelaide. Vedle mě seděla žena, která celou cestu nezavřela pusu. Věřte mi, že jsem nikdy po ničem tak netoužila, jako teď po oroseném pivu!“

„Ta paní byla odsud?“ zeptala se číšnice, jako by tušila, odkud vítr vane.

Catherine přikývla. „Gina Trimboliová. Znáte ji?“

Číšnice se plácla do čela. „Tu tady zná každý, a její rodinu taky. Gina neustále strká nos do cizích záležitostí. Očividně ji to baví. Teď už chápu, proč máte chuť na pivo. Hned vám ho přinesu.“

„Děkuju.“

Studené pivo bylo jako mana nebeská a Catherine si vychutnávala každý doušek. Když se jí číšnice zeptala, jestli jí má přinést ještě jedno, byla v pokušení přikývnout. Pak si to ale rozmyslela a raději se zeptala, jak se dostane k základně Létačících doktorů.

„Můžete jet autobusem, slečno,“ poradila jí číšnice a popsala jí cestu na zastávku. „Ze zastávky na základnu pak budete muset jít ještě asi půl míle pěšky.“

„Jiná možnost než autobus není?“

„Můžu vám půjčit kolo, jestli chcete, ale na to je asi moc velké horko.“

„Jak daleko je to odsud na základnu?“

„Asi tři míle.“

„V tom případě pojedu radši autobusem,“ rozhodla se Catherine, kterou teplé počasí zmáhalo už teď.

Bylo pozdní odpoledne a ona by si raději odpočinula, ale na základně jí čekali už dnes, takže se musela překonat.

Autobus byl naštěstí skoro prázdný. Když o chvíli později vystupovala, řidič jí ochotně ukázal cestu na základnu. Catherine byla ráda, že si vzala klobouk, který ji chránil před sluncem, pevné boty a sluneční brýle.

Když dorazila k základně, zaklepala na vchodové dveře a vstoupila dovnitř. V první kanceláři nikoho nenašla, ale ze sousední místnosti zaslechla ženský hlas. Trpělivě čekala, až někdo přijde.

„Jestli je to akutní, můžu zavolat doktoru Harrisovi, Lolo, ale neřekla bych, že vyrážka pod prsy bude život ohrožující záležitost. Nejspíš to budou potničky. Otírej si to místo

vlhkou žínkou a nech ho co nejvíc větrat. Jestli tě to svědčí, můžeš do vody přisypat trochu jedlé sody. Důležité je, aby kůže oschla na vzduchu. *Přepínám.*“

„Vždyť víš, jak mám velká prsa, Alberto. Ke kůži pod nimi od té doby, co jsem vstoupila do puberty, neproniklo ani světlo, ani vzduch. *Přepínám.*“

Catherine se musela usmát.

„Tak ať ti je Claude podrží, než ti kůže oschne. *Přepínám.*“

Catherine Albertu sice neviděla, ale z jejího hlasu poznala, že se usmívá.

„No to určitě. Dobře víš, jak by to skončilo, a pak bych měla vyrážku i jinde,“ zlobila se Lola. „Ne, díky. *Přepínám.*“

„No tak si je podrž sama. *Přepínám.*“

„Na to bych potřebovala ještě další dvě ruce. Kdopak by se zatím postaral o domácnost? *Přepínám.*“

Catherine se kousla do jazyka, aby se nerozesmála.

„V tom případě ti asi nepomůžu. Kdyby se to zhoršilo, ozvi se. Dneska nebo zítra přijde nová zdravotní sestra, třeba se ti na to mrkne. *Přepínám a končím.*“ Alberta si něco zamumlala a Catherine usoudila, že je pravý čas, aby se ozvala.

„Dobrý den!“ zavolala.

V otevřených dveřích se objevila Albertina hlava. Muselo jí být alespoň šedesát. Její kdysi blondaté vlasy byly teď úplně bílé. Skrz skla brýlí na Catherine pohlížely modré oči. „Vůbec jsem vás neslyšela přijít,“ řekla rozpačitě.

„Nechtěla jsem vás rušit,“ usmála se Catherine.

„Prsa velikosti melounů mají i jisté nevýhody.“ Alberta protočila oči. „Já s tím teda nemám osobní zkušenost, ale myslím, že to nebude žádný med. Jak vám můžu pomoci?“

„Jsem Catherine Thomasová. Myslím, že jsem ta, na kterou čekáte.“

Alberta se zarazila. „Ach, ta nová létající sestra! Nebo spíš úplně první létající sestra, která u nás bude pracovat. Vítejte! Já jsem Alberta Millerová. Klidně mi říkejte Berto, když

spolu budeme pracovat. Obsluhuju na základně vysílačku, ale toho už jste si asi všimla.“ Podala Catherine ruku a bez okolků si ji prohlédla od hlavy až k patě.

„Vlastně jsem si vás představovala úplně jinak,“ řekla nakonec.

„Vážně?“ Catherine nevěděla, co tím Alberta chtěla naznačit.

„Ano. Upřímně jsem čekala nějakou šedou myšku, a ne takovou krasavici.“

Catherine nemohla uvěřit vlastním uším. „Ale já jsem dobrá zdravotní sestra,“ vykoktala.

„To nepopírám. Omlouvám se, někdy rychleji mluvím, než myslím. Myslela jsem to tak, že Broken Hill je obyčejné hornické městečko, kde je po většinu roku horko a všude se válí oblaka prachu. Nic pro krásnou, mladou ženu, jako jste vy. Jak to, že ještě nejste vdaná a nemáte kupu dětí?“

Catherine sebou trhla.

Berta si toho všimla. „Proboha, zase jsem něco plácla. Snad nejste vdova jako já.“

Catherine zavrtěla hlavou. Napadlo ji, že kdyby si Prestona vzala jen o trošku dřív, teď by z ní vdova byla. „Ne.“ Gina jí prozradila, že Albertin manžel tragicky zahynul při důlním neštěstí. Upozornila ji i na Bertinu přímočarost, kterou byla proslulá.

„Někdy se moc ptám,“ řekla omluvně Berta.

„Nemusíte se omlouvat. Péče o lidi mě naplňuje,“ odpověděla Catherine a doufala, že se Berta nebude vyptávat.

„To je sice chvályhodné, ale život není jen o práci.“

„V mém případě ano,“ pokrčila rameny Catherine.

Berta tušila, že se za těmi slovy skrývá něco víc, ale nechtěla vyzvídát, a tak změnila téma. „Kde jste doteď pracovala?“

Catherine se dala do vyprávění. „Ale teď už se moc těším na novou práci,“ řekla nakonec.

„Jak jste se sem dostala?“ zeptala se Berta a vyhlédla z okna.

„Autobusem. Ubytovala jsem se v hotelu Palace.“

„Autobusem? Tak to byla snad poslední jízda tímhle pekelným dopravním prostředkem, sestro Thomasová.“

„Jak to?“ zarazila se Catherine.

„Máte řidičský průkaz?“

Catherine přikývla. „Mám.“ Když udělala řidičák, seděl Preston pokaždé na sedadle spolujezdce, aby získala jistotu. „Ale auto si teď nemůžu dovolit.“

„Dostanete služební vůz. A také vám můžeme nabídnout zařízený domek, ale za ten byste musela platit symbolický nájem.“

Catherine nemohla uvěřit svým uším. „Jsem moc ráda, že si ze všeho nejdřív nemusím hledat byt. Nájem samozřejmě ráda zaplatím. A ani ve snu by mě nenapadlo, že mi poskytnete auto,“ zajásala.

„Jak by to vypadalo, aby naše zdravotní sestra bydlela v hotelu a jezdila do práce autobusem?“ usmála se Berta. „Musíme si vás hýčkat, sestro Thomasová.“

Catherine se rozzářila. „Říkejte mi Catherine, Berto. Jsem si jistá, že mě tahle práce bude bavit.“

„To se uvidí. Auto budete každopádně potřebovat už jen proto, abyste mohla občas zajet do ordinací v Broken Hill a okolí.“

„Rozumím. Kolik lékařů tady pracuje?“

„Byli tady tři, ale dva se odstěhovali do města, takže teď tady je jen doktor Harris, který odchází do důchodu a bude nám sem chodit jen vypomáhat. Zítřka, nebo pozítří by měl přijít nový lékař, ale nebude to tady mít zrovna jednoduché. Bill Harris je totiž opravdový poklad. Pacienti ho zbožňují, a já vlastně taky. Až nastoupí nový lékař, chce pracovat už jen jeden nebo dva dny v týdnu. Ten nový prý doteď bydlel v Singapuru, ale je to Australan. Alespoň si to myslím. Moc toho o něm nevíme.“

Catherine přikývla. „Kolik je na základně letadel a pilotů?“

„Dva piloti na dvě letadla, ale jeden z nich tady často není, takže k většině zásahů létá Robbie Richmond. Pokud